

ИЛЮСТРАЦИЯ ИЛИНДЕНЪ

Реданторъ: ХРИСТО ШАЛДЕВЪ

PC III 8 / 1934 / 1935

Редакция и администрация: ул. „Солунъ“, № 54, телеф. 19-32

Годишенъ абонаментъ за Царството — 120 лв., за Европа — 200 лв., за Америка — 2 долара. Отдѣленъ брой 15 лв.

Списанието е одобрено отъ Министерството на Народн. Просвѣщение съ окръжно № 40,358 отъ 28 XI 1933 г. и отъ Дирекцията на Обновата

Македония — 1. Име

154/010

Между многото географски области, съ каквито е богатъ Балканския полуостровъ, е и областта *Македония*. Тя заема централната

на единъ отъ най-старитѣ главатара на македонцитѣ — *Македонъ*, а други — отъ самото име на индоевропейския народъ — *македонци*.



Изгледъ отъ Мариовскитѣ планини.

и висока частъ на полуострова и се простира на югъ до брѣговетѣ на Бѣлото море, Камбунскитѣ планини и Олимпъ. Името ѝ е отбелязано въ *историята* съ образуването и разширението на македонското царство, а сжщо и въ посланията на ап. Павелъ — въ *Евангелието*.

Отъ какво произлиза името Македония, положително не се знае. Едни, напримѣръ Страбонъ, допускатъ, че то произлиза отъ името

Въ всѣки случай името Македония датира съ образуването на македонското царство и сжществува и следъ изчезването на македонската държава и на македонския народъ следъ настаняването тукъ на римското господство и заселването на славянитѣ въ свръзка съ споменитѣ за старото македонско царство, въ свръзка съ политическата и черковна власт, къмъ която спадала тая областъ и въ свръзка съ появата на македонския въпросъ, като чатъ

отъ голѣмия и сложенъ източень въпросъ. Но презъ историческото минало, поради промѣнчивата политическа сждба, тая областъ или части отъ нея носила и други имена. Така, когато въ първата половина на VII в. станало голѣмото преселение на славянитъ на югъ отъ Дунава, въ Македония се заселили толкова много славяни, че гръцки и др. хроници отъ VII до X в. я наричатъ *Славиния*. А ако вземемъ предвидъ Манасиевата хроника и грамотата на Константина Асена отъ 1277 г., тя се казва още „Долна Мизия“, „Долна земя“. При царуването на Самуила, когато гр. Охридъ станалъ политически и духовенъ центъръ на Самуиловата държава, Македония била наименована *България*. Сжщото име Македония носи и при царуването на византийския императоръ Василий II Българоубиеца и неговитъ наследници, които отъ сегашна Македония образували темата „България“, което показва, че византийскитъ владетели не сж я дѣлили отъ останалитъ части на българската земя. Когато при сръбския кралъ Душанъ по-голѣмата частъ отъ Македония мина подъ сръбско владичество, тази частъ отъ Македония сръбитъ почнали да наричатъ *сръбска земя*. Турцитъ, особено следъ Берлинския конгресъ, сж избѣгвали официално да споменаватъ името Македония и заедно съ другитъ земи отъ полуострова, я именуватъ съ общото име *Румелия* или *румелийски вилаети*. Отъ последната четвъртъ на 19 в. и началото на 20 в. името Македония при научнитъ издирвания се срѣща въ съчиненията на видни географи, историци и слависти; срѣща се то и въ документитъ и преписката на дипломатическитъ

представители на европейскитъ сили въ Турция, когато е ставало дума за положението и сждбата на населението въ тая областъ и въ свръзка съ дейността на Вътрешната македонска революционна организация. Когато презъ балканската война по-голѣмата частъ отъ Македония бѣ окупирана отъ сръбски и гръцка войски, а следъ мождусъюзническата война тая частъ бѣ подѣлена между сърби и гърци, първитъ изхвърлиха името Македония и отъ тогава я наричатъ *Южна Сърбия*, макаръ тая частъ отъ Македония по-рано видни сръбски учени, като Ст. Новаковичъ и др. да сж я именували *Северна Македония* или *Бугарска*. Въпрѣки това за ученитъ и географитъ новонаименовата „Южна Сърбия“ сега минава като частъ отъ Македония и влиза въ географскитъ ѝ граници.

Българитъ изобщо държатъ за името Македония, защото знаятъ, че тая областъ заедно съ Мизия, Тракия и Добруджа е населена предимно съ българи и е частъ отъ общото отечество на българитъ — България. А македонскитъ българи държатъ за това име още и затова, защото върху името ѝ при нейнитъ географски граници почива политическото имъ вѣруу за обособяването ѝ въ самостоятелна политическа единица, като единствено и най-правилно условие за умиротворяването на Балканитъ и сближението на балканскитъ народи. Но какво представлява и колкова е тая областъ, населението на която претендира за политическо обособяване и възможно и осжществимо ли е било нѣкога, пъкъ и сега това негово искане? Това ще видимъ въ идни статии.

Хр. Шалдевъ